

Sărbătoriri la Opera bucureșteană

(Costin Popa – 13 decembrie 2018)

Evenimente deosebite au prilejuit spectacole cu dedicație, programate pe prima scenă lirică a țării. Numesc Ziua Națională, Centenarul Marii Uniri, dar a existat și aniversarea a 97 de ani de la înființarea Operei Române, deși aceasta din urmă, la 8 decembrie, nu a fost evidențiată în mod special. Probabil că se așteaptă marea sărbătoare a împlinirii celor 100 de ani glorioși, ai căror start a fost memorabilul spectacol cu „Lohengrin” de Wagner, dirijat în 1921 de însuși George Enescu.

„Oedipe”

Acum însă, un titlu care nu trebuie să lipsească din repertoriul curent al Operei Naționale București, enescianul „Oedipe” a fost programat în preajma zilei de 1 decembrie. Un titlu care, după 1989, a cunoscut șase montări ce au urmat celei legendare din 1958 a lui Jean Rânzescu, cu la fel de legendarul și inegalabilul David Ohanesian în rolul titular. Pentru acest sfârșit de an, dedicată Zilei Naționale a României, a fost aleasă chiar ultima versiune, din 2015, semnată de argentiniana Valentina Carrasco cu sprijinul echipei alcătuite din Bianca Añón (decoruri), Barbara Del Piano (costume), Esterina Zarrillo (video), Peter van Praet (lighting design). Cu plusuri și minusuri, printre discrepante și inadvertențe, corelări corecte sau necorelări cu spiritul componistic, spectacolul – conceput în cheie modernă – funcționează îndeosebi grație echipei solistice și ansamblurilor teatrului, aflate sub bagheta foarte expertă a lui Tiberiu Soare.

Important este că Opera Națională bucureșteană a construit o distribuție valabilă, pe care nu mai trebuie să o completeze decât un artist de-al casei pentru Marele Preot, acum interpretat de un invitat, basul brașovean Ștefan Schuller, destul de puțin sonor în sală.

Depășindu-și prestațiile din alte roluri, au cântat basul Horia Sandu (impunător Tirésias), bas-baritonul Dan Indricău (Créon), tenorul Liviu Indricău (incisiv Păstor), baritonul Florin Simionca (Phorbas), basul Ion Dimieru (Străjer cu glas cald), baritonul Vicențiu Țăranu („fotograful” Thésée), tenorul Lucian Corchiș (Lajos cu pronunție remarcabilă în limba franceză, un model), mezzosoprana Adina Secobeanu (debutantă în Jocaste, cu glas frumos timbrat), mezzosoprana Sorana Negrea (Sfinxul, căruia i-a rezervat un contur subtil, insinuant, cu tente expresioniste, groțeschi chiar, în registrul grav), soprana Crina Zancu (Antigone sensibilă și cu voce strălucitoare), mezzosoprana Antoaneta Bucur (Méropé cu bune articulări).

Crina Zancu,
Ștefan Ignat

Dan Indricău,
Crina Zancu

Ștefan Ignat,
Sorana Negrea

Acum 15 ani, scriam în „Actualitatea muzicală”, revista Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, cu prilejul debutului baritonului Ștefan Ignat în covârșitorul rol titular: „Avem Oedipe! Făclia ținută în mână de marele, de unicul David Ohanesian, mai are acum un susținător, Ștefan Ignat.” Privind retrospectiv, îmi dau seama că nu am exagerat. Într-adevăr, de un deceniu și jumătate, la noi, Ignat deține monopolul personajului pe care îl servește de la înălțimea glasului său monolitic, de forță, cu rezonanțe arămite. Anii i-au adus o mai profundă înțelegere a personajului, a psihologiei, a mesajului ideatic al unui erou arhetipal ce învinge Destinul pentru salvarea Umanității. Discursului monumental, izbucnirilor declamatorii, Ignat le-a adăugat și expresii reținute, și moliciuni în monolog, înaintea dezlănțuirii finale, ca și în actul ultim, al morții.

Din punct de vedere muzical, „Oedipe” este un spectacol solid al Operei Naționale București, un titlu care trebuie asimilat de cât mai mulți spectatori. Este o obligație. După cum, o nouă producție ar trebui să fie gândită de conducerea teatrului, ca perspectivă, nu de altceva, dar o diversitate de viziuni, de tălmăciri, este benefică pentru o capodoperă precum opera enesciană.

Iată că și celebrul festival de la Salzburg va programa în august 2019 „Oedipe” în regia lui Achim Freyer. Este poate cea mai importantă prezență a opusului enescian pe o scenă ilustră, după coproducția de acum 14 ani dintre Opera de Stat din Viena și Opera Germană din Berlin.

„Românește”...

.. a fost titlul ales pentru concertul extraordinar ce a avut loc în 6 decembrie, cu dedicație pentru Centenarul Marii Uniri. Proiectat de vechea direcțiune interimară a teatrului, condusă de Ștefan Ignat, concertul a primit pe fluturașul de sală numele noului manager-director general, tot interimar, Răsvan Cernat.

Serata, despre care trebuie să afirm de la bun început că a însuflețit publicul pe parcurs („Treceți, batalioane române Carpații”) și la final când s-a cântat în bis cunoscuta „Noi suntem români”, a fost un colaj, un mixtum-compositum de arii și duete de operă, operetă, alăturate liedurilor culte, melodiilor de muzică ușoară, populară, corurilor, imnurilor, pieselor pentru pian solo (interpretă Ioana Maria Lupașcu), dansurilor populare și moderne, toate românești.

Dirijor a fost, ca debutant în fosa Operei Naționale București, baritonul Ionuț Pascu, remarcabil solist care a renunțat (sper, pentru moment) la voce pentru baghetă. În plus, a asigurat și unele aranjamente orchestrale care îi probează multiplele licențe ce se adaugă celei de bază, în canto.

Ciudată prin inegalitate valorică, alegerea soliștilor serii a adus pe scenă glasuri de însemnătate, chiar și într-un asemenea repertoriu divers, în care remarcile merg către culoarea profundă a vocii sopranei Asineta Răducan (aria Dochitei din „Crai Nou” de Porumbescu și, în duet cu tenorul Remus Alăzăroae, „Muzica” din „Valurile Dunării” de George Grigoriu), expansivitatea sopranei Marta Sandu (aria Berthei din „Lăsați-mă să cânt” de Gherase Dendrino), puternicul registru acut al lui Remus Alăzăroae, în pofida celui central aflat în raport defavorabil cu orchestra (aria „Sărmane lăutar pribeag” din aceeași operetă), sensibilitatea sopranei Laura Eftimie (aria eroinei titulare din „Ana Lugojana” de Filaret Barbu și duet din „Lăsați-mă să cânt”, alături de tenorul Alin Stoica, solist și în „Mugurel de cântec românesc” din opereta lui Dendrino), tristețea confesiunii baritonului Ștefan Ignat în liedul „Revedere” de Aurel Eliad, timbrul prețios al mezzosopranei Carmen Topciu într-o melodie de Eugen Doga sau în șlagărul „Sanie cu zurgălăi” de Richard Stein, lirismul sopranei Simonida Luțescu (aria lui Zoe din „O scrisoare pierdută” de Dan Dediș), forța și strălucirea vocii sopranei Lăcrimioara Cristescu (cunoscuta melodie „Copacul” de Zsolt Keresztely și Doina Stăncuței din scena lirică „La seceriș” de Tiberiu Brediceanu).

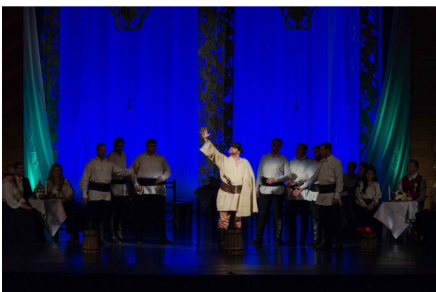
Asineta Răducan

Carmen Topciu

Ioana Maria Lupașcu

Iustinian Zetea

Laura Eftimie,
Alin Stoica

La pasiv, mi-aș fi dorit ca prima revenire pe scena Operei a lui Vlad Miriță să fie de bun augur, dar tenorul trebuie să fie conștient că numai o restudiere tehnică îl poate reîndrepta către arta lirică. Dacă dorește. Drept cântăreț de muzică populară care cochetează și cu scena din Splai (deja Rege în „Aida” verdiană) ne-a fost prezentat Dinu Iancu Sălăjanu, după cum Florin Mareș-Hinsu n-a convins în piesele interpretate. Respirația Florinei Hinsu-Mariș, artistă cu culoare interesantă de glas, se cere ameliorată în sensul fluidizării frazării, Lucian Corchiș a cântat cu opacități vocale,

iar Iustinian Zetea nu s-a pliat spiritului eroic al ariei din „Pană Lesnea Ruselim” de Paul Constantinescu.

Și-a mai dat concursul formația vocală All's Choir.

TOACA

Mult aplaudat a fost dansul tematic „Toaca” de Ion Maxim în coregrafia lui Ioan Tugearu (asistentă Mirela Simniceanu), un memorial „în amintirea celor neauziți, care au suferit în închisorile comuniste și în munți – victime, partizani, sfinți, martiri – prin care s-a salvat demnitatea neamului românesc”. Includerea în program a momentului a marcat puternic perioada dureroasă din timpul anilor grei, ce nu se vor uita niciodată. Baletul, gândit pe strună modernă, i-a avut drept interpreți pe Bogdan Cănilă, Valentin Stoica, Sergiu Dan, Răzvan Cacoveanu, Marco Corcella, Alexandre Plesis, Stefano Nappa, Federico Ginetti.

Cristina Cotescu a semnat regia concertului-spectacol, în care partea a doua a imaginat o întâlnire într-un birt de țară, cu toți soliștii așezați la mese, mai dinamică față de prima în care totul s-a rezumat la intrări și ieșiri. Decoruri stilizate, de inspirație populară, au încadrat platoul.

Aplauze FINAL

Prezentarea scolastică, stereotipă, formală, didactică (nu mai caut alte atribute pleonastice) a fost citită cu platitudine de Anca Banda.

Expoziții permanente s-au oferit publicului în foaiere, având subiectele Centenar – Cinci generații, Expoziție de Artă Populară Bihoreană, din Argeș și Muscel.

Astfel s-au marcat două din cele trei sărbătoriri ale începutului de decembrie la Opera Națională București.